

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

LAUREN OLIVER

O ZID DIN ȘAPTE

Traducere din limba engleză
LAURA FRUNZĂ

PROLOG

Se spune că, în clipa morții, toată viața îți trece pe dinaintea ochilor, dar mie nu mi s-a întâmplat așa.

Ca să fiu sinceră, întotdeauna mi s-a părut că toată povestea cu ultimul moment, cu filmul mental al întregii vieți, sună destul de groaznic. Unele lucruri e mai bine să rămână moarte și îngropate, cum ar spune mama mea. M-aș bucura să uit toată clasa a cincea (perioada cu ochelari și cu aparat dentar roz), și chiar ar vrea cineva să re trăiască prima zi din clasa a șasea? Să mai pun la socoteală și vacanțele plictisitoare cu familia, orele de algebră fără nici un rost, durerile menstruale și sărutările stângace pe care le-am suportat cu chiu, cu vai...

Adevărul este, totuși, că nu m-ar fi deranjat deloc să re trăiesc cele mai bune momente din viață: când eu și Rob Cokran ne-am cuplat în mijlocul ringului de dans la balul bobocilor, astfel că toată lumea ne-a văzut și a aflat că suntem împreună; când eu și Lindsay, Elody și Ally ne-am îmbătat și am încercat să facem îngeri de zăpadă în luna mai și am lăsat urme de mărimea unui om pe gazonul lui Ally; petrecerea mea de la șaisprezece ani, când am aprins o sută de lumânările și am dansat pe masa din curtea din spate; când eu și Lindsay i-am făcut o farsă Clarei Seuse de Halloween, am fost urmărite de polițiști și am râs de ne durea burta. Lucrurile pe care aș fi vrut să mi le amintesc; lucrurile pentru care aș fi vrut să fiu ținută minte.

Dar, înainte să mor, nu m-am gândit la Rob sau la orice alt băiat. Nu m-am gândit la toate lucrurile scandaloase pe care le-am făcut cu prietenele mele. Nu m-am gândit nici măcar la familia mea, nici la felul în care lumina dimineții împrumută pereților din dormitorul meu culoarea smântânii, nici la felul

în care miros azaleele de sub fereastra mea în iulie, a miere și a scorțișoară în același timp.

În schimb, m-am gândit la Vicky Halliman.

Mai precis, m-am gândit la un moment din clasa a patra, când Lindsay a anunțat în fața întregii clase, la ora de sport, că nu o va primi pe Vicky în echipa ei de dodgeball. „E prea grasă, a trântit Lindsay. O lovești și cu ochii închiși.“ Încă nu eram prietenă cu Lindsay, dar încă de atunci avea un mod de a spune ceva încât să sune foarte amuzant, iar eu am râs cu toți ceilalți, în timp ce fața lui Vicky se făcea la fel de purpurie ca marginea unui nor de furtună.

Iată ce mi-am amintit în secunda aceea dinaintea morții, când pasămite ar fi trebuit să am vreo revelație majoră cu privire la trecutul meu: mirosul de lac și scârâitul tenișilor noștri pe podeaua lustruită; faptul că mă strângea șortul de poliester; râsul care răsuna în spațiul mare și gol, de parcă erau mult mai mult de douăzeci și cinci de persoane în sala de sport.

Și chipul lui Vicky.

Foarte ciudat e că nu mă mai gândisem la asta de o veșnicie. Era una dintre amintirile alea pe care nici nu știam că le am, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Și nu pentru că Vicky a fost traumatizată sau ceva de genul acesta. Chestii din astea își fac copiii unii altora. Nu e mare scofală. Întotdeauna va fi un copil care râde și altul de care se râde. Așa se întâmplă în fiecare zi, în fiecare școală, în fiecare oraș din America – și poate chiar din lume, n-am de unde să știu. Întreg scopul maturizării este să înveți să rămâi de partea celor care râd.

În primul rând, Vicky nu era foarte grasă – avea doar niște rotunjimi de bebeluș pe față și pe burtă – și, înainte să intre la liceu, a dat jos toate kilogramele și s-a înălțat cu șapte centimetri. Până la urmă, s-a împrietenit și cu Lindsay. Jucau hochei pe iarbă împreună și se salutau pe culoare. Odată, prin clasa a zecea, Vicky a amintit momentul la o petrecere – eram toate destul de amețite – și am râs, și am râs, și Vicky cel mai tare dintre toți, până când fața i s-a făcut aproape la fel de purpurie ca atunci, cu mulți ani în urmă, în sala de sport.

„Asta a fost lucrul ciudat numărul unu.

Dar și mai ciudat a fost faptul că tocmai discutaserăm despre asta – adică despre cum e înainte să mori. Nu prea știu cum am deschis discuția, cu excepția faptului că Elody se plângea că eu stau mereu pe locul din față și refuz să port centura de siguranță și ea se tot apleca după iPodul lui Lindsay, deși eu ar fi trebuit să am privilegii de DJ. Eu încercam să le explic teoria mea cu privire la „cele mai bune momente” dinaintea morții și toate ne alegeam câte unul. Lindsay a ales momentul în care a aflat că a intrat la Duke¹, evident, și Ally – care se plângea de frig, ca de obicei, și amenința că moare chiar acolo de pneumonie – a participat suficient de mult la discuție cât să adauge că ea și-ar dori să-și amintească veșnic prima ei lipeală cu Matt Wilde, chestie care n-a mirat pe nimeni. Lindsay și Elody fumau și o ploaie înghețată intra prin geamul întredeschis. Șoseaua era îngustă și șerpuitoare, iar de o parte și de alta a mașinii, în întuneric, crengile desfrunzite ale copacilor se legănau înainte și înapoi, de parcă vântul se apucase să danseze.

Elody pusese Splinter al celor de la Fallacy ca s-o calce pe Ally pe nervi, poate pentru că se săturase de miorlăielile ei. Era cântecul lui Ally cu Matt, care îi dăduse papucii în septembrie. Ally a făcut-o „scârbă” și și-a scos centura, aplecându-se în față și încercând să smulgă iPodul. Lindsay s-a plâns că cineva o lovește cu cotul în gât. Țigara i-a căzut din gură și i-a aterizat între picioare. Ea a început să înjure și a încercat să măture cu mâna scântelele de pe tapițeria scaunului, și Elody și Ally încă se mai certau, iar eu încercam să vorbesc peste ele, amintindu-le de momentul când făcuserăm îngeri de zăpadă în mai. Cauciucurile au derapat un pic pe șoseaua umedă și mașina era plină de fum de țigară, care se ridica în aer în fâșii subțiri, ca niște fantome.

Apoi, deodată, ceva alb a fulgerat în fața mașinii. Lindsay a țipat ceva – n-am reușit să pricep ce anume, ceva gen stai sau

¹ Universitatea Duke din Carolina de Nord (n.tr.)

sari – și, brusc, mașina a ieșit de pe șosea și a intrat în desișul negru al pădurii. Am auzit un sunet îngrozitor, ca un scrâșnet – metal pe metal, sticlă spartă, o mașină îndoită – și am simțit miros de fum. Am avut timp să mă întreb dacă Lindsay stinsese sau nu țigara.

Apoi din trecut s-a ivit chipul lui Vicky Halliman. În jurul meu am auzit ecoul râsetelor rostogolindu-se în jur, transformându-se în țipete.

Și pe urmă nimic.

Chestia e că nici n-apuci să știi. Nu e ca atunci când te trezești cu o senzație neplăcută în stomac. Nu vezi umbre acolo unde n-ar trebui să fie nimic. Nu-ți amintești să le spui părinților că îi iubești sau – în cazul meu – nu-ți amintești nici măcar să-ți iei la revedere dimineța.

Dacă ești ca mine, te trezești cu șapte minute și patruzeci și șapte de secunde înainte de ora la care prietena ta cea mai bună te așteaptă să te ia cu mașina. Ești prea ocupată să te gândești la câți trandafiri vei primi de Ziua Îndrăgostiților ca să faci și altceva în afară de îmbrăcat, spălat pe dinți și rugat la Dumnezeu să-ți fi lăsat trusa de farduri pe fundul genții, ca să te poți machia în mașină.

Dacă ești ca mine, ziua ta începe așa:

UNU

–Bip, bip, strigă Lindsay.

Acum câteva săptămâni, mama a țipat la ea pentru că apăsa pe claxon la șase cincizeci și cinci în fiecare dimineață, așa că asta a fost soluția găsită de Lindsay.

–Vin! îi răspund, tot strigând, deși mă vede că împing ușa de la intrare, încercând să-mi trag haina pe mine și să îndes mapa în geantă în același timp.

În ultima clipă, sora mea, Izzy, în vârstă de opt ani, mă trage de haine.

–Ce e? mă întorc spre ea. Parcă ar avea un radar de soră mai mică și știe când sunt ocupată sau în întârziere, sau vorbesc la telefon cu prietenul meu. Astea sunt momentele ideale pentru ea să mă deranjeze.

–Ți-ai uitat mănușile, îmi spune ea, doar că-i iese: *si-ai uitat mănușile*. Refuză să meargă la logoped pentru că este peltică, deși toți copiii din clasă se amuză pe seama ei. Ea zice că îi place cum vorbește.

I le smulg din mâini. Sunt din cașmir și probabil că le-a murdărit de unt de arahide. Mereu stă cu lingura prin borcanele cu așa ceva.

–Ce ți-am zis eu, Izzy? mă răstesc, împungând-o cu degetul în mijlocul frunții. Nu mai pune mâna pe lucrurile mele! Ea chicotește ca o idioată și eu trebuie să-i fac vânt înăuntru și să închid ușa. Dacă ar fi după ea, s-ar ține toată ziua după coada mea ca un cățeluș.

Până când ies eu din casă, Lindsay se apleacă pe fereastra Tancului. Așa i-am botezat noi mașina, un Range Rover argintiu enorm. (De fiecare dată când mergem cu el, cel

puțin o persoană se găsește să spună: „Chestia aia nu e o mașină, e un camion“ și Lindsay pretinde că poate să meargă beată bară la bară cu un tir și să-l depășească fără nici o zgârietură.) Ea și Ally sunt singurele dintre noi care au mașini proprii. Mașina lui Ally e o Jetta mică și neagră pe care am poreclit-o Mini-eu. Eu mai împrumut câteodată Accordul maică-mii; biata Elody trebuie să se mulțumească cu Fordul Taurus, vechi și cafeniu, al tatălui ei, care abia se mai târăște.

Nu bate vântul și e un frig bocnă. Cerul e de un albastru-deschis perfect. Soarele a răsărit, palid și apos, de parcă tocmai s-a vărsat peste orizont și îi e lene să se curețe. Cică o să fie furtună mai târziu, dar nu se știe niciodată.

Mă urc pe locul din dreapta. Lindsay fumează deja și îmi face semn cu vârful țigării către cafeaua de la Dunkin' Donuts pe care mi-a cumpărat-o.

–Covrigi? o întreb eu.

–În spate.

–Cu susan?

–Evident. Îmi aruncă o privire în timp ce iese de pe alee. Ce fustă drăguță ai!

–Și tu.

Lindsay înclină capul, ca mulțumire pentru compliment. De fapt, purtăm aceeași fustă. Există doar două zile pe an când eu, Lindsay, Ally și Elody ne îmbrăcăm la fel: Ziua în Pijamale din timpul Săptămânii Entuziasmului, pentru că toate ne-am cumpărat Crăciunul trecut seturi drăguțe și asortate de la Victoria's Secret, și Ziua Îndrăgostiților. Am petrecut trei ore la mall discutând dacă să alegem roz sau roșu – Lindsay urăște rozul; Ally trăiește prin roz – și până la urmă am ales fuste mini negre și niște bluze fără mâneci, tivite cu blăniță roșie, pe care le-am găsit în coșul cu reduceri de la Nordstrom.

Așa cum am spus, acelea sunt singurele momente în care arătăm în mod intenționat la fel. Dar adevărul este că, la

liceul meu, Thomas Jefferson, toți arătăm cam la fel. Nu există uniformă oficială – e o școală de stat –, dar o să vezi aceiași blugi Seven, teniși gri New Balance, tricou alb și un hanorac din polar de la North Face pe nouă din zece elevi. Până și băieții și fetele se îmbracă la fel, doar că blugii noștri sunt mai strâmți și noi trebuie să ne aranjăm părul cu peria și uscătorul în fiecare zi. Suntem din Connecticut: toată ideea e să nu te deosebești deloc de ceilalți.

Asta nu înseamnă că liceul nostru nu are ciudații lui – îi are –, dar până și ciudații sunt ciudați în același mod. Eco-fanaticii vin cu bicicletele la școală, poartă haine făcute din cânepă și nu se spală niciodată pe cap, de parcă dacă ai codițe rasta o să micșorezi cumva emisia de gaze cu efect de seră. Divele cară mereu sticle mari de ceai cu lămâie, poartă eșarfă la gât chiar și vara și nu vorbesc la ore pentru că „își menajează vocile“. Membrii cercului de matematică au întotdeauna la ei de zece ori mai multe cărți decât ceilalți și chiar își folosesc vestiarele și se plimbă prin școală cu mutre neliniștite, de parcă s-ar aștepta să strige cineva „Bau!“ în spatele lor.

De fapt, toate astea nu mă deranjează. Uneori, eu și Lindsay facem planuri să fugim după absolvire și să ne închiriem o mansardă în New York împreună cu un artist în tatuaje pe care îl cunoaște fratele ei vitreg, dar, în secret, mie îmi place să locuiesc în Ridgeview. Mă face să mă simt în siguranță, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Mă aplec în față și încerc să mă dau cu rimel fără să-mi scot ochii. Lindsay nu este cea mai atentă șoferiță din lume și are tendința să smucească volanul, să se oprească brusc la stopuri și pe urmă să tureze motorul.

– Patrick ar face bine să-mi trimită un trandafir, zice Lindsay în timp ce accelerează la o trecere de pietoni și aproape îmi rupe gâtul frânând la următoarea. Patrick și Lindsay când sunt împreună, când nu. S-au despărțit de un număr record de treisprezece ori de la începerea anului școlar.

– A trebuit să stau lângă Rob în timp ce își completa formularul de admitere la facultate, mă vait eu, dându-mi ochii peste cap. Parcă aş fi fost condamnată la muncă forţată.

Rob Cokran şi cu mine ieşim împreună din octombrie, dar am fost îndrăgostită de el de prin clasa a şasea, când era prea popular ca să stea de vorbă cu mine. Rob a fost prima mea iubire sau, mai exact, prima mea iubire adevărată. L-am sărutat o dată pe Kent McFuller, când eram în clasa a treia, dar asta nu se pune, evident, pentru că pe atunci schimbam inele făcute din păpădii şi ne prefăceam că suntem soţ şi soţie.

– Anul trecut am primit douăzeci şi doi de trandafiri. Lindsay îşi aruncă mukul de ţigară pe fereastră şi se apleacă să ia o gură de cafea. Anul ăsta mizez pe douăzeci şi cinci.

În fiecare an, înainte de Ziua Îndrăgostiţilor, consiliul elevilor instalează o tarabă în faţa sălii de sport. Cu doi dolari bucata, poţi să le cumperi prietenilor Valograme – trandafiri cu bileţele prinse de ei – şi sunt livrate de către Cupidoni (de obicei fete dintr-a noua sau a zecea care încearcă să se dea bine pe lângă cei de-a douăsprezecea) pe parcursul întregii zile.

– Eu m-aş mulţumi şi cu cincisprezece, spun eu. Contează mult câţi trandafiri primeşti. Îţi dai seama cine e popular şi cine nu după numărul trandafirilor pe care îl are în braţe. E de rău dacă primeşti sub zece şi umilitor dacă nu primeşti mai mult de cinci – asta înseamnă fie că eşti urâtă foc, fie că nu te cunoaşte nimeni. Probabil amândouă. Unii scotocesc câteodată după trandafirii aruncaţi, ca să îi adauge la buchet, dar îţi poţi da seama care e adevărul.

– Deci, zice Lindsay şi îmi aruncă o privire cu coada ochiului. Eşti emoţionată? E ziua cea mare. Deschiderea, râde ea. N-am vrut să fac o glumă.

Ridic din umeri şi mă întorc spre fereastră, privind cum răsuflarea mea abureşte ochiul de sticlă.

– Nu-i mare scofală.

Părinţii lui Rob sunt plecaţi weekendul ăsta şi acum două săptămâni m-a întrebat dacă pot să rămân toată noaptea la

el acasă. Știam că de fapt m-a întrebat dacă voiam să facem sex. Ne-am apropiat de faza asta de vreo câteva ori, dar mereu eram fie pe bancheta din spate a BMW-ului tatălui său, fie în subsolul cuiva, fie în sufrageria mea, cu părinții mei care dormeau la etaj, și întotdeauna mi s-a părut aiurea.

Așa că atunci când m-a rugat să rămân peste noapte, am spus da fără să mă gândesc.

Lindsay chițăie și lovește volanul cu palma.

–Nu e mare scofală? Glumești, nu? Puiul meu crește mare.

–Ei, hai, te rog!

Simțeam cum mi se urcă fierbințeala pe gât și știam că, probabil, o să mă umplu de pete roșii. Așa mi se întâmplă când sunt stânjenită. Toți dermatologii și toate cremele și pudrele din Connecticut nu m-au putut ajuta. Când eram mai mică, puștimea cânta: *Ce e roșu, alb și ciudat pe de-a-ntregul? Sam Kingston!*

Dau puțin din cap și apoi șterg aburul de pe geam. Afară, lumea sclipește de parcă ar fi dată cu lac.

–Dar tu și cu Patrick când ați făcut-o? Acum vreo trei luni?

–Mda, dar de atunci recuperăm timpul pierdut. Lindsay se leagănă pe scaun.

–Grețos!

–Nu-ți face griji, puștoaico! O să fie bine.

–Nu-mi spune *puștoaico*.

Ăsta e unul dintre motivele pentru care mă bucur că m-am hotărât să fac sex cu Rob: pentru ca Lindsay și Elody să nu se mai amuze pe seama mea. Din fericire, cum Ally încă mai e virgină, n-o să fiu eu ultima. Uneori am senzația că, din toate patru, eu sunt acolo doar de umplutură.

–Ți-am spus că nu e mare scofală.

–Dacă zici tu.

Lindsay m-a făcut să mă simt neliniștită, așa că număr toate cutiile poștale în timp ce trecem pe lângă ele. Mă întreb dacă mâine lumea mi se va părea diferită; mă întreb dacă eu o să par diferită în ochii altora. Sper că da.